

Farní list

Sušice, Petrovice, Svojšice, Kolinec, Mlázovy, Rabí, Budějovice, Dlouhá Ves

30. 11. 2008 - 1. neděle adventní

č.4/2008 (83)

MILÍ PŘÁTELE!

Slavností Krista Krále jsme završili liturgický (církvní) rok a tím jsme vyjádřili, že Kristus je Pánem a Králem celého světa a cílem našeho pozemského putování. Tedy cílem našeho života není nic menšího než samotný Bůh. Často se mezi námi věřícími mluví o cíli našeho života – nebi, kde se chceme setkat s našimi blízkými, kteří nás předešli do věčnosti. Nebe ale netvoří naši blízcí, ale Boží přítomnost. Pro nic menšího, než pro Boha jsme nebyli stvořeni a jen On může uspokojit naši touhu po štěstí. Naši blízcí, kteří došli k cíli, mají v nebi své místo v blízkosti Boží.

O Kristu – Králi v Krédu vyznáváme, že při jeho druhém příchodu přijde soudit živé i mrtvé. Když slyšíme o Kristově soudu, pak to nezní nijak příjemně. Ten, kdo se však snaží žít s Kristem denně, a zpytuje svědomí, pak denně zakouší Boží „soud“, ale ne odsouzení. Ve světle Božího Slova tak poznává, co bylo špatné a že je třeba s tím něco dělat, dokud je čas. Kristus nám v takovém „soudu“ nabízí pomoc, jen On může naše hříchy odpustit a zahladit, jen On jediný. On sám řekl, že nás nepřišel soudit, ale spasit. Ten, kdo poznává své hříchy, a sám se soudí, toho už On nesoudí. Lítost nad svými hříchy, a souzení sebe sama se v podstatě koná při každé mši sv. v úkonu kajícího, zvláště, když říkáme: Vyznávám se Všemohoucímu Bohu a vám všem, že často hřeším myšlením, slovy i skutky a nekonám, co mám konat. Je to má vina...! Ano, to jsou slova soudu, zakončená prosbou o přímluvu P. Marie, andělů, svatých, a bratří..., aby nám bylo odpuštěno.

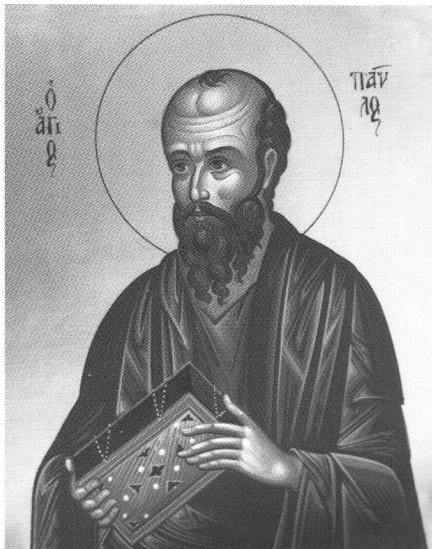
Doba Adventní, do které jsme vstoupili, je dobou ve které jsme vyzýváni k bdělosti. Buďme bdělí k přícházení Pána do našeho života. Jeho přícházení je pro nás životodárné, i když zakoušíme v jeho blízkosti také „soud“. Kdo ve světle jeho přítomnosti si přizná, lituje a vyzná mu své hříchy, tomu není jen odpuštěno, ale navíc vlit Boží život – Duch svatý.

Využijme tuto dobu k očištění našeho srdce a k duchovnímu růstu.

P. Jan

SV. PAVEL A EVANGELIUM

V letošním Roce sv. Pavla, který v církvi prožíváme, vychází knihy, které nám chtějí přiblížit tuto výjimečnou osobnost ranného křesťanství. Mezi zdařilé knihy tohoto námětu, dostupné všem věřícím, může patřit kniha Apoštol Pavel s Alešem Opatrným, ze které uvádíme hned první zamyšlení. Co mě v tomto zamyšlení upoutalo, je upozornění na to, co se může stát věřícím, kteří by brali spásu na lehkou váhu. Stále se totiž dnes zdůrazňuje, že Bůh je Láska. Ano, to je! Má ale přístup do našeho srdce?

Jen Boží láska – Duch sv. je zárukou vzkříšení.

motto článku:

Za evangelium se nestydím.

**Jím se přece projevuje Boží moc
a přináší záchrana každému, kdo věří,
nejdříve ovšem Židům, ale pak i pohanům.**

Řím 1,16

Evangelium není pouhou naukou, moudrostí a už vůbec ne ideologií. I když je mnoha lidem vzdálené a ve srovnání s důmyslně podávanou lidskou moudrostí se zdá být až příliš jednoduché, apoštol zná jeho jedinečnou cenu. Ví o jeho moci, která není, na rozdíl od mnoha mocí tohoto světa, namířena proti člověku, ale naopak k jeho prospěchu. Evangelium přináší záchranu. Po záchraně ovšem touží mnoho lidí. Záchrana před neštěstími, neúspěchy, zlobou či zlomyslností bližních je žádána mnohými. A pokud by „nic nestála“, byla by ještě žádanější. Potíž je v tom, že člověku je nejmilejší hledat záchranu na tomto světě a pro tento život. Vše ostatní se mnohým jeví jako odtazité nebo také zbytečné. Záchrana, kterou přináší evangelium, ovšem není záchranou od všech nepříjemností. Je to sice záchrana od zla, ale především od zla, které se zmocňuje lidského srdce. Takové zlo může život člověka znehodnocovat, ničit i zničit nejen v životě na zemi, ale v celé věčnosti. Aby člověk po takovéto záchraně sáhl, potřebuje vědět o své osobní nouzi, kterou působí zlo, když obsadí jeho myšlení a získá si jeho srdce. A potřebuje nahlédnout, jak je vůči zlu, které způsobil nebo které si ho chce podmanit, do velké míry bezmocný. Evangelium našťastí nemluví jen o tom, že zlo je zlem a že je třeba se mu vyhýbat. Evangelium ukazuje, že Bůh zná slabost člověka, že nad ní nehmourí oko, ale že ji léčí odpuštěním, pozvednutím z marastu hříchu, darem Ducha, tedy tím, co v křesťanství nazýváme vykoupením. A tato záchrana, jak tvrdí apoštol, není nabídnuta jen vyvolenému národu, ale i pohanům. Jinak řečeno – všem. Vidíme tedy v evangeliu moc, která působí v prospěch každého, kdo ji přijímá? Chápeme, že nabídka této záchrany není předem nijak ohraničená, že není nabídnuta jen nějaké speciální skupině lidí?

Z knihy Apoštol Pavel s Alešem Opatrným

Kdo miluje, daruje krev!

Vážení (zvláště mladí) farníci! Titulek příspěvku jsem si s dovolením vypůjčil z říjnového dílu měsíčníku KDU-ČSL „Nový hlas“. Je vyvěšen na vývěsce v předsíni našeho kostela. Jde o projekt mladých křesťanských demokratů na podporu dárcovství krve. Kdo jiný by měl tuto mimořádně aktuální výzvu podpořit než mladý zdravý člověk a křesťan. Sám jsem měl jako mnohonásobný dárcce krve a krevní plazmy na toto téma příspěvek v loňském 15. díle čtrnáctideníku „Aktuality“ naší diecéze s názvem „Daruj krev – pomůžeš bližnímu svému“, bohužel bez žádoucího účinku. Moc mě to mrzí, že se za léta, kdy dojíždím na klatovskou transfuzní stanici nesetkávám s nikým z naší farnosti. Před nedávnem jsem byl opět požádán o vyvěšení plakátů „Darujte plazmu“. Jeden visí díky vstřícnosti otce Františka i na vývěsce v klášteře. A to mě také inspirovalo obrátit se s touto ani ne tak výzvou, jako spíše přáním na mladé lidi (a nejen na ně) celé naší farnosti a filiálních farností prostřednictvím Farního listu. Čím dál tím více mám neblahý pocit, že se velmi často o lásce k bližním jen mluví, ale „skutek utek“! Nezapomínejme, že nevěřící okolí nás pozorně sleduje a mnohdy vidí, jak se diametrálně liší naše proklamace od skutečných činů! Opravdu není čeho se obávat. Mučedníci, kteří prolili krev pro Krista museli prokazovat daleko větší odvahu a lásku. Těm, kdo vyslyší mou prosbu jistě jednou náš nebeský Otec přichystá bohatou odměnu. Na to, že to opravdu nic není, se stačí zeptat i našeho Martina, který už má za sebou několik úspěšných odběrů krve.

Milí farníci, věřím, že alespoň někdo vyslyší tuto prosbu a rozhodne se k dárcovství krve či plazmy! Rád zodpovím případné dotazy, nebo zajistím odpovědi přímo z transfuzní stanice v Klatovech.

Závěrem ze srdce děkuji duchovnímu správci naší farnosti otci Janovi za zveřejnění tohoto příspěvku!

Pán Bůh odměň

Václav Pikeš

JEŠTĚ JEDNOU K ADVENTU

Doba Adventní je mimořádná tím, že nás činí vnímavějšími k Božímu přícházení – tedy vede k prohloubení našeho duchovního života. V čem spočívá duchovní život, jednoduše a výstižně podává ve své knize Vnitřní život David Torkington. Nechme se v krátkém úryvku z této knihy inspirovat, jak duchovně žít.

Jestliže se Bůh neustále zabývá tím, že nás miluje, pak to nejdůležitější pro nás je otevřít se této lásce a zůstat jí vystaveni napořád. Pokud nás někdo miluje a my chceme jeho lásku přijímat, pak nejlepší je lásku mu opětovat.

Přesně tak je to i v našem vztahu k Bohu. Naše láska k němu je jako hromosvod, který přitahuje a vede jeho lásku tak, že se nám vryje hluboko do nitra a zapálí naše lidské já svým božstvím. Proto je prvním přikázáním milovat Hospodina celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. V logickém sledu pak přichází přikázání druhé. Nikdo, kdo je naplněn láskou, nemůže jinak než překypovat tím, co sám obdržel, aby i druzí dostali svůj díl dobra, jež z ní plyne.

Ne nadarmo má každý rád svatby, neboť láska, která k sobě poutá ženicha a nevěstu, je jaksi nakažlivá, a kdo se ocitne v přítomnosti lásky, nevyhnutelně se jí nechá zasáhnout, protože právě po ní nadevše touží. Proto je manželství svátost – nejen pro nevěstu a ženicha, ale pro

všechny, kdo se na svatbě stali svědky jejich lásky, neboť nejenže vidí v lásce novomanželů vtělenou lásku Boží, ale sami z ní dostávají svůj díl – záleží na tom, do jaké míry se jí otevrou. Jen duchovně mrtví lidé odcházejí ze svatby bez úsměvu ve tváři, který vyvěrá z pocitu, že jsme znovu prožili něco, kvůli čemu stojí za to žít.

To všechno je hezké – přímo zázračné -, ale nemůžeme kvůli tomu, abychom zakusili trochu toho božství, které se vtělilo do člověka, trávit život přebíháním z jedné svatby na druhou. To ani nemusíme. Boží láska je v první řadě vtělena ve fyzickém, avšak oslaveném

těle Ježíšově (neboli těle „pana Milujícího“), který nás miluje v každém okamžiku, takže můžeme být neustále otevřeni jeho nekonečnému daru, ať se nacházíme kdekoli a zabýváme se čímkoli.

Když to, že Bůh nás v každém okamžiku miluje, je nejdůležitější pravdou duchovního života, nic se v nás nezmění, dokud neučiníme konkrétní kroky k jejímu přijetí. Bůh nás nikdy nepřestane milovat, ale my můžeme přestat milovat jeho, a pak je jeho láska zcela neúčinná, nikoli sama o sobě, ale vůči nám, protože změnit může pouze ty, kdo se ji rozhodnou přijmout.

V čem tedy tkví tajemství duchovního života: naučit se, jak do sebe nechat vstupovat lásku, která nás neustále obklopuje, aby učinila pro naši slabou lidskou přirozenost totéž, co učinila pro slabou lidskou přirozenost Ježíšovu, kterou na sebe svobodně přijal.

CHYSTÁ SE:

- 6. 12. 2008 od 19:00 se uskuteční koncert skupiny Vavřinec @ MIRIAM v kostele sv. Václava v Sušici.
- 7.12. 2008 v 15:00 se koná v kostele sv. Václava setkání s Mikulášem, všichni jsou srdečně zváni.